

РЕШЕНИЕ

№ 1128

гр. София, 23.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 25.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **3089** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 - чл.178 Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на [фирма], срещу Решение № ППН-01-110/19.11.2019г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД).

С оспорения административен акт КЗЛД е обявила жалбата, подадена от Д. К., за основателна по отношение на [фирма] и е наложила на банката имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл.6, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679 относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните).

Жалбоподателят [фирма], чрез процесуалния си представител юрисконсулт С. К., оспорва решението като неправилно и незаконосъобразно. Жалбоподателят сочи, че е кредитор на физическото лице по договор за издаване на международан кредитна карта, като задължението по картата не е погасено в срок и е станало изискуемо. С цел погасяване на задължението жалбоподателят е прехвърлил вземането си по кредита на дружество „Д. инвест“ А., на което е предоставил личните данни на длъжника. Жалбоподателят твърди, че длъжникът е дал съгласие за предоставяне на личните му данни още в момента на сключване на договора за предоставяне на кредитна карта. Дружеството „Д. инвест“ А., е администратор на лични данни и в качеството му на цесионер, за него се поражда законно право да

обработка личните данни на длъжника. Жалбоподателят излага доводи, че интересът на банката за погасяване на кредита е легитимен и следва да има приоритет пред интереса на длъжника, а не обратното. Поради това се иска отмяна на административния акт. В съдебното заседание юриконсулт К. поддържа жалбата. Подробни аргументи излага в писмена защита по съществото на спора. Претендира разноси.

Ответникът – Комисията за защита на личните данни, не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна „Д. И.“ А., представлявана от изпълнителния директор М. В., поддържа жалбата по съображенията, изложени в нея.

Заинтересованата страна Д. Д. К. не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, като прецени, че административният акт подлежи на оспорване и жалбата е подадена от неговия адресат в законовия срок, намира същата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Установени факти:

С Договор за издаване на револвираща международна кредитна карта с чип и предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка №47РКО-А-0136, сключен на 04.12.2007г. в [населено място], [фирма] (банката) е предоставила на Д. Д. К. (титуляр) кредит овърдрафт по картова разплащателна сметка в размера на 8 000 лева, който следва да се погасява при условията и в сроковете, посочени в договора. В т.11 от договора К. е декларирала, че ѝ са предоставени и е запозната с общите условия за издаване и използване на револвиращи международни кредитни карти. В т.44 от Общите условия изрично е посочено правото на банката по нейна преценка да прехвърли вземанията си срещу титуляра на трето лице, като в този случай титулярът може да направи срещу третото лице всички възражения, които има срещу банката.

С Договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия), сключен на 27.11.2018г. между [фирма] (цедент) и „Д. И.“ А. (цесионер) банката прехвърля на дружеството вземания срещу свои длъжници, индивидуализирани в списък Приложение №1, неразделна част от договора. Не е спорно между страните, а това се потвърждава и от представеното извлечение от Приложение №1 към договора за цесия, че в списъка на длъжниците и на прехвърлените вземания е включена и Д. Д. К., индивидуализирана с трите ѝ имена и ЕГН, както и е посочен номера на договора за издаване на кредитната карта и общият размер на задълженията ѝ към банката от 55 242,08 лева.

По делото е представено Уведомление от [фирма] до Д. Д. К. за извършената цесия, издадено на 19.12.2018г., за което няма данни да е получено от Д. Д. К.. Безспорно обаче последната е получила уведомителното писмо, тъй като го е цитирала и го е приложила в жалбата си до КЗЛД.

Производството пред КЗЛД е започнало по жалба на Д. Д. К., в която са изложени доводи основно относно погасяването по давност на цедираното задължение, направено е възражение срещу размера на задължението, изразено е принципно несъгласие със смяната на кредитора и е направено твърдение за липса на съгласие за предоставяне на личните ѝ данни на трето лице.

Комисията е приела жалбата за разглеждане по същество, уведомила е страните за насроченото открито заседание и им е дала възможност да изложат становищата си.

КЗЛД е приела, че не е налице нито една от хипотезите на чл.6, §1 от Регламент 2016/679, включително липсата на съгласие за предоставяне на личните данни на К. на трето лице с цел събиране на задължението, както и липса на легитимен интерес на банката, който да е приоритетен над интереса на длъжника. Липсата на приоритетен легитимен интерес за банката е мотивирана с това, че целта не е единствената възможност банката да събере вземането си към длъжника, тъй като тя разполага с други процесуални възможности, а именно да се обърне към публичните органи в изпълнение на техните правомощия.

КЗЛД е приела, че тъй като нарушението е довършено и неотстранимо, следва да се наложи имуществена санкция като корективна мярка по чл.58, §2, буква „и“ от Регламент 2016/679.

Правни изводи:

Решението е постановено от КЗЛД в рамките на нейната компетентност по чл.38, ал.3 от ЗЗЛД.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в законен състав и с мнозинство съгласно чл. 9, ал.3 от ЗЗЛД. Решението е издадено в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в ал. 2 реквизити. При издаване на оспорения административен акт не са допуснати съществени административно-процесуални нарушения.

Оспореният административен акт е постановен в противоречие с материалноправните разпоредби на закона и с целта му.

Съгласно чл.4, § 2 от Регламент 2016/679 „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирани, ограничаване, изтриване или унищожаване.

В чл. 6, §1, б. „а“-„е“ от регламента са указани изрично и алтернативно основанията за обработване - само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват

защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

Първото посочено от административния орган условие е липсата на изрично съгласие на физическото лице, за което данните се отнасят, с това обработване под формата на разкриване чрез предаване. „Съгласие на субекта на данните“ съгласно чл.4, §11 от регламента означава всяко свободно изразено, конкретно, информирано и недвусмислено указание за волята на субекта на данните, посредством изявление или ясно потвърждаващо действие, което изразява съгласието му свързаните с него лични данни да бъдат обработени. В случая това съгласие е налице, в хипотезата му на ясно потвърждаващо действие – декларацията, че е запозната с общите условия, съгласно които банката може да прехвърли вземането си на трето лице. Като се вземе предвид, че задълженията и съответно вземанията се индивидуализират с имената и личните данни на длъжниците, следва информираното съгласие за прехвърляне на вземанията да се счита за имплицитно съгласие за предоставяне на личните данни на длъжника на приобретателя на вземането. По тези съображения съдът приема, че Д. К. е дала съгласието си по чл.6, §.1, б. „а“ от регламента банката да обработва личните ѝ данни, като ги предоставя на трето лице, приобретател на вземането.

Не е налице основанието по чл.6, §.1, б. „б“ от регламента - обработването на личните данни на лицето да е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна. Длъжникът по вземането не е страна по договора за цесия, следователно това основание в случая е неприложимо.

Не е налице основанието по чл.6, §.1, б. „в“ от регламента - обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора. Събирането на вземания по неиздължени кредити е право на банката, но за изпълнението му тя разполага с различни средства, като зависи от нея кое от тях да избере. Цесията е опция, а не задължително средство за събиране на вземането, поради което не може да се приеме, че предоставянето на личните данни на длъжника на цесионера е с оглед спазване на законово задължение.

Не са относими основанията по чл.6, §.1, б. „г“ и „д“ от регламента, тъй като обработването на данните чрез разкриване и предаване не е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице, нито е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора.

Налице е обаче основанието по чл.6, §.1, б. „е“ от регламента - обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, които са приоритетни спрямо интересите на субекта на личните данни. Законен (легитимен) е онзи интерес, който като породен и целящ задоволяване на определена потребност на субектите на правото, е признат за допустим от правото, т. е. за него са предвидени правни средства за осъществяване (субективни права), а там, където такива изрично не са - те са допустими с оглед на общите принципи на правото. Безспорно банката има интерес да събере задълженията си, включително като ги продаде чрез договор за цесия. Чрез получената цена на цесията банката удовлетворява претенцията си срещу длъжника, ergo, за банката цесията има погасителен ефект. Цесията е двустранен договор между цедента (стария кредитор) и цесионера (новия кредитор), при който съдържанието на първоначалното правоотношение се запазва, като се заменя само кредиторът, без да се изисква приемане на цесията от длъжника. Цесионерът придобива вземането в състоянието, в

което се намира, и на него са противопоставими всички възражения, които длъжникът има срещу цедента. Длъжникът не може да осуети смяната на кредитора и да се противопостави на свободното прехвърляне на вземането, размерът, характера и условията на които не се променят, тъй като той не губи възраженията си и за него е все едно дали ще изпълнява на цедента или на цесионера. Така чрез института на цесията (чл.99 и чл.100 от Закона за задълженията и договорите) законодателят признава легитимен интерес на кредитора, който е приоритетен над интереса на длъжника – затова цесията произвежда действие за длъжника без неговото съгласие, като е достатъчно той да бъде само уведомен за смяната на кредиторите, за да изпълнява на новия кредитор.

Целта на закона, така както е дефинирана в чл.1, ал.3 от ЗЗЛД, е да осигури защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни в съответствие с Регламент (ЕС) 2016/679. Регламентът изрично посочва, че правото на защита на личните данни не е абсолютно право, а трябва да бъде разглеждано във връзка с функцията му в обществото и да бъде в равновесие с другите основни права съгласно принципа на пропорционалност – Регламент 2016/679, П., рецитал 4. Паричното вземане на кредитора е негово субективно право от категорията на имуществените права и формира актива на имуществото му, попадайки по този начин в предметния обхват на правото на собственост в широк смисъл като собственост не само върху вещи, но и върху права, които имат парично изражение. Правото на собственост е прогласено като основно право на ЕС в чл.17 от Хартата на основните права на ЕС. Следователно правото на длъжника на защита на личните му данни трябва да се разглежда пропорционално на правото на кредитора да събере вземането си, включително като обработи личните данни на длъжника чрез предоставяне на трето лице с цел удовлетворяване на интереса си.

С оглед изложеното съдът приема, че [фирма] е обработвала личните данни на Д. Д. К. чрез предаването им на „Д. И.“ А. в съответствие с чл.6, §.1, б. „а“ и „е“ от Регламент 2016/679. Липсата на нарушение води до извод за липса на основание за налагане на имуществена санкция на банката.

Оспореният административен акт е незаконосъобразен като противоречив на материалния закон и несъответен на целта му.

Разноски:

Предвид изхода на спора основателна се явява претенцията на жалбоподателя за разноски в размер на 50 лева държавна такса и 200лв. юрисконсултско възнаграждение в размер, определен съгласно чл.78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, Административен съд София-град, 38 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № ППН-01-110/19.11.2019г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на [фирма], със седалище и адрес на управление в [населено място], разноски в размер на 250 (двеста и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: